

[Hanne Reintoft.]

første vil jeg gerne sige ministeren tak for, at ministeren interesserer sig for sagen, for jeg mener, som jeg også kan forstå det menes fra ministeriets side, at disse lejere er bragt i en meget, meget alvorlig situation.

Så vidt jeg kan se efter den redegørelse, der blev nævnt, må det ligge sådan, at ejeren overskrider, hvad han har fået tilladelse til af moderniseringsnævnet, så det er nok værd, hvis man vil interessere sig for sagen, at se, om der simpelt hen foreligger en ulovlig uoverensstemmelse mellem det, moderniseringsnævnet har givet tilladelse til, og det, ejeren gør, hvis huslejen stiger så meget, som jeg nævnte.

Ministeren skulle have set den pågældende ejendom. I stueetagen går man i vand til op ad benene, kælderen er stivet af med stolper, for at det hele ikke skal falde sammen. Den er moden til sanering, den er ikke egnet til noget som helst andet.

Men må jeg så sige følgende, og det er det andet problem: jeg fik at vide, hvordan disse moderniseringsnævne virker, men jeg fik ikke at vide, om ministeren ville skride ind, hvis disse moderniseringsnævne ikke overholder loven. Det bliver i sidste omgang ministerens ansvar, om den lov, der er vedtaget herinde, bliver overholdt, og der er tegn, der tyder på, at den ikke gør det. Vil ministeren så skride ind, vil man undersøge — måske med denne sag som basis — om denne lovgivning bliver overholdt?

Boligministeren (Hastrup): Der foreligger ikke i denne sag noget for mig, der indicerer, at moderniseringsnævnet ikke skulle have overholdt loven.

Om fru Hanne Reintoft har ret i, at ejeren ikke overholder, hvad der er blevet pålagt ham, eller hvad han har fået tilladelse til af moderniseringsnævnet, kan jeg ikke sige, men er oplysningen om en stigning i huslejen fra 200 kr. til 2.000 kr. om måneden rigtig, er det altså en stigning på 1.000 pct., og så svarer den i hvert fald ikke til de oplysninger, jeg har fra moderniseringsnævnet. Jeg skal da gerne undersøge, og det må man jo kunne gøre rent konkret, hvilket af disse to tal der er det rigtige. Men i øvrigt er der altså nu en retssag, og så længe retten sidder, må det være min opgave at følge sagen, men afvente rettens afgørelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Lene Bro* til undervisningsministeren:

„Vil ministeren sørge for, at oplysninger i vidnesbyrd ved udgangen af skolen om elevens „særlig fremtrædende karaktertræk“ ikke udarbejdes så kategorisk, som det i øjeblikket er tilfældet?“

Lene Bro: Når jeg har stillet dette spørgsmål, er det på grund af nogle kartotekskort til brug for vidnesbyrd ved udgangen af skolen med bl. a. ordene „pågående“, „tung“, „sløv“, „stridbar“, „upålidelig“, „usandfærdig“, „let at påvirke“ og „handler uden overlæg“. Disse ord er beregnet til understregning af klasselæreren og kortene til arkivering for skolelederen. Denne kategoriske form for vidnesbyrd finder jeg uheldig, og jeg vil bede ministeren meddele skolerne, at vidnesbyrd ikke må gives på denne måde.

Disse oplysninger er fortrolige, det ved jeg godt, men dog ikke mere fortrolige, end at ca. 32 offentlige myndigheder, herunder børneværn, politi og militærvæsen, kan forlange oplysninger om eleverne udleveret. Endvidere kan politiet ifølge retsplejelovens § 800 c uden retskendelse indhente personlige oplysninger om eleverne i skolerne, også efter at eleverne har forladt skolerne. Der skal ikke megen fantasi til at se, hvor skadelige sådanne kort kan være i visse situationer — og så gemmes de oven i købet i op til 25 år.

Endvidere finder jeg det uheldigt, at disse oplysninger ikke er kendt for eleverne eller deres forældre; jeg vil mene, at det var meget mere rimeligt, om de vidnesbyrd, der af praktiske grunde skal arkiveres, var kopier af dem, der udleveres til eleverne, og at de så ikke var så kategoriske.

Undervisningsministeren (Helge Larsen): Jeg vil gerne takke fru Lene Bro for den anledning, spørgsmålet giver mig til at klare en del af disse problemer op.

Jeg må indledningsvis sige, at her åbentbart er tale om to forskellige ting: i det skriftlige spørgsmål nævnes oplysninger i vidnesbyrd ved udgangen af skolen, og jeg forstod på fru Lene Bros mundtlige motivering, at der også tænkes på kartotekskort, for at udtrykke det kort.